

HET RESORT

Van Sarah Pearse verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Het sanatorium

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Sarah Pearse

HET
RESORT

Vertaald door
Harmien Robroch

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6146 3

© 2022 Sarah Pearse

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Harmien Robroch

Oorspronkelijke titel *The Resort*

Oorspronkelijke uitgever Transworld

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Getty and Shutterstock

Design by R.Shailer/TW

Foto auteur © Rosie Parsons Photography

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn moeder

'Je mag dan koning of stratenveger zijn,
iedereen danst met Magere Hein.'

De laatste woorden van veroordeeld
moordenaar Robert Alton Harris

Proloog

Zomer 2003

Thea's schreeuw galmt over de open plek, en klapwiekend vliegen de vogels uit de bomen op.

Het geluid is niet menselijk; hoog en wanhopig, een schreeuw die door merg en been gaat, die pijn doet aan je oren.

Ze had moeten wachten tot ze weer terug waren in het kamp. Hij had gezegd dat ze moest wachten.

Maar Thea moest zo nodig. Ze waren een halfuur en drie biertjes eerder het kamp uit geslopen omdat ze alleen wilden zijn, en ze kon het niet langer ophouden. 'Kijk niet zo naar me, het is jouw schuld, dan had je maar niet zoveel bier mee moeten nemen. Geef even een gil als er iemand aan komt...'

Lachend was ze een klein stukje verder gelopen en was ze behoedzaam gaan zitten, zodat Ollie alleen de zanderige neuzen van haar witte pumps kon zien en het dunne stroompje dat over de stoffige grond liep.

De schreeuw wordt luider.

Ollie verstijft even, maar dan neemt zijn gevoel het over. Hij komt in actie en draait zich naar haar toe. Maar vrijwel direct blijft hij weer staan en een wolk van zand en bladeren dwarrelt op.

Er beweegt iets: iemand komt tussen de wirwar van takken vandaan.

De rots op de klif boven hem, die het eiland berucht heeft ge-

maakt, werpt een schaduw over hen, maar Ollie ziet meteen dat deze persoon niet uit het kamp komt. Hij draagt geen korte broek en T-shirt zoals de kinderen, of het vrolijke groen van de kampeiders; wat hij draagt, is donker en vormeloos.

Ollies blik schiet naar Thea. Hij ziet nu dat ze wild spartelt in het dichte kreupelhout.

Hij wil bewegen, iets doen, maar zijn lichaam zit op slot. Hij kan alleen maar staren, terwijl zijn hart tekeergaat, hard tegen zijn ribben bonkt.

Heftige bewegingen en dan een geluid: de scherpe krak van iets wat barst en breekt.

Een geluid dat hij nooit eerder heeft gehoord.

Ollie doet zijn ogen dicht. Hij weet dat het Thea is, maar in zijn hoofd heeft hij iets anders van haar gemaakt. Een marionet. Een etalagepop.

Zolang zij het maar niet is.

Zijn ogen schieten open en dan ziet hij het: het waterige stroompje is donkerder, dikker geworden.

Bloed.

Het splijt in tweeën – de vloeibare punt van een slangentong.

Weer een klap: harder, sneller, maar die dringt nauwelijks tot Ollie door, en Thea's tweede schreeuw – borrelend, gesmoord, alsof hij in haar keel blijft steken – ook niet, want Ollie rent al.

Hij duikt het bos in, in de richting van de grot die hij en Thea gisteren hebben gevonden toen de anderen het vuur aanstaken. Terwijl ze allebei deden alsof ze daar alleen zaten om te praten, te drinken, was duidelijk dat er iets anders zou gaan gebeuren.

Zijn hand op de zachte huid boven haar korte broek, haar mond tegen de zijne...

De gedachte is te veel; hij rent nog harder. Het is alsof hij niets ziet – de ondergaande zon die flikkert door de bomen boven zijn hoofd, een waas van schaduwrijk groen en het grijsbruine tapijt van bladeren. Zijn gympen glijden onder hem vandaan, de droge grond zo glibberig als modder.

Stekelige takken trekken aan zijn shirt. Er blijft er een aan zijn arm hangen die de zachte huid aan de binnenkant van zijn pols openhaalt. Een grillig rijtje rode bloeddruppeltjes doorboort de huid.

Hij heeft het gevoel alsof hij dit eerder heeft gedaan – een vreemd déjà vu, als in een droom, zo'n paniekerige droom waaruit je zwendend en hijgend wakker wordt, zo'n droom die je nog een tijd bijblijft.

Een paar meter verderop wordt het lichter en maakt de bosvloer plaats voor zand, met gesteente daaronder en uitgesleten paden van stoffige kalksteen. Hij komt bij de trap die Thea gisteren vond, niet meer dan wat houten planken, als treden in de grond geslagen. Door zijn snelheid dreigt hij verder voorover te kukelen en hij moet achteroverleunen om niet te vallen.

Onderaan springt Ollie in het zand en hij rent tot onder het overhangende gedeelte waar hij en Thea de vorige avond met verboden drank in hun handen lagen.

Hij laat zich op handen en voeten zakken, maakt zijn rug hol om eronderdoor te kruipen. Eenmaal binnen trekt hij zijn knieën op tot aan zijn kin, hij concentreert zich op zijn ademhaling. In en uit. In en uit. Rustig blijven. Stil zijn.

Maar zijn lichaam werkt niet mee; het maakt schokkerige bewegingen waar hij geen controle over heeft.

Hij slaat zijn handen om zijn hoofd alsof hij de krijs die in zijn oren galmt kan wegduwen. Maar het is nu niet alleen meer het geluid, het is de aanblik: Thea's lichaam dat dubbelklapt, in elkaar zakt, alsof een marionetspeler ruw aan haar touwtjes heeft getrokken.

Hij slaat met zijn hand tegen de rots boven zijn hoofd. Hij slaat en slaat tot de huid kapot is en begint te bloeden.

Rode vegen rond zijn knokkels, een scherpe pijn die door zijn lijf trekt en die hij probeert vast te houden, waardoor hij zich wil laten afleiden, maar het werkt niet.

De waarheid schreeuwt het uit.

Hij heeft haar in de steek gelaten. Hij heeft haar in de steek gelaten. Hij is weggevluht.

Ollie laat zijn hoofd tussen zijn knieën zakken en haalt lang en trillerig adem.

Minuten gaan voorbij, maar er komt niemand. Het wordt al laat, beseft hij. De zon is bijna onder, het zand voor hem ligt nu in de schaduw.

Hij blijft nog wat langer wachten, besluit hij, en dan gaat hij terug naar het kamp. Terwijl de tijd verstrijkt, weet Ollie zich er bijna van te overtuigen dat het een grap was, een geintje van de jongens waaraan Thea heeft meegewerkt. Hij klampt zich vast aan die gedachte: dat hij straks terugloopt naar het kamp en Thea hem daar uitlacht omdat hij als een klein kind op de vlucht is geslagen.

Een paar minuten later kruipt hij weer onder de overhangende rots door. Hij gaat rechtop staan en kijkt behoedzaam om zich heen, maar het strand ligt er verlaten bij; er is helemaal niemand.

Als hij door het bos terugrent, klampt hij zich nog steeds vast aan de gedachte dat het een grap is. Er is niets aan de hand met Thea. Maar zodra hij de open plek nadert, weet hij het. Het donkere spoor van daarstraks is nu een stroom bloed die heuvelafwaarts over het pad loopt.

Ollie probeert naar haar te kijken, maar kan zich er niet toe zetten zijn blik verder te brengen dan haar witte pumps, die nu bewegingloos en met bloed besmeurd op de grond liggen.

Het is niet echt. Niet Thea. Ze kan niet...

Hij draait zich om, voelt gal in zijn keel opkomen.

Dat is het moment waarop hij iets op de grond ziet liggen, boven op het stoffige bladafval.

Een grote steen van zo'n dertig centimeter. Hij is ruw, met kleine richels en holtes waar de golven en het zand erop hebben gebeukt, maar hier en daar is hij ook glad, met zachte randen.

Ollie bukt zich en raapt hem op. Hij voelt warm en zanderig in

zijn handpalm. Iets ervan komt hem bekend voor, denkt hij, terwijl hij hem langzaam tussen zijn vingers omdraait.

Opeens dringt het tot hem door en hij houdt zijn hand stil.

Hij kijkt omhoog, naar de rots op de klif achter hem, en dan weer naar het voorwerp in zijn hand.

Ollie kijkt van het een naar het ander, tot zijn blik wazig wordt.

Hij beseft dat hij niet zomaar een steen vast heeft.

De subtiele rondingen en contouren lijken op de rots boven hem.

Reaper's Rock.

donderdag, 10.00 uur 2021

@explorewildwithjo

‘Nou, zoals beloofd de update... we staan op het strand te wachten tot een boot ons naar het resort brengt, maar wat ik dus niet had beseft, was hoe afgelegen Cary Island eigenlijk is... Ik schat dat het zeker twintig minuten varen is vanaf het vasteland.’ Jo draait de telefoon een halve slag, van haar gezicht naar de zee, en een glimp van het eiland in de verte wordt zichtbaar. ‘Massa’s mensen hebben me naar LUMEN gevraagd, dus ik zal de vibe uitleggen. LUMEN is een luxe resort op het schitterende eiland dat je net hebt gezien, vlak bij de zuidkust van Devon. De architect had zich laten inspireren door de geniale, Mexicaanse Luis Barragán: luxe, pastelkleurige villa’s in een bosrijke omgeving met uitzicht op zee. Ze hebben hier echt heel bijzondere dingen: een paviljoen voor buitenyoga, een zwembad met een glazen bodem en een waanzinnige touwschommel boven het water... je kunt je zo in zee laten vallen. Een van de spectaculairste elementen is een verbazingwekkende villa op een privé-eiland – voor alle bruidspaartjes onder jullie. Ik kon hem niet krijgen, want hij was al geboekt, maar hij ziet er schitterend uit. Jullie gaan straks met me mee kajakken, maar om je een idee te geven van de wellnessactiviteiten die er zijn... je kunt suppen, mediteren, kajakken, foilen en nog veel meer.’ Ze is even stil. ‘En dan nu het creepy gedeelte: de voorgeschiedenis van deze plek is echt geweldig. De rotsformatie aan de zijkant van het eiland – je

kunt hem van hier net zien – geeft het eiland zijn bijnaam: Reaper’s Rock. Is het niet spooky? En veel bewoners zeggen dat het eiland vervloekt is. Het schijnt...’ Fluisterend gaat ze verder. ‘... dat de rots een manifestatie van Magere Hein is. Tijdens de pest moesten mensen hier in quarantaine, ze werden aan hun lot overgelaten tot de dood erop volgde. Het verhaal gaat dat hun zielen hier nog rondwaren en pas rust vinden als de man met de zeis nog iemand komt halen. Blijf je hier te lang, dan ben jij aan de beurt...’

Jo draait de camera weer terug om haar quasiverschrikte gezicht te laten zien. ‘Eng, hè? En dat is niet het enige. Er heeft een oude school op het eiland gestaan die ooit is afgebrand. Het was een verlaten terrein tot de gemeente eind jaren negentig besloot het als Outward Bound-centrum te gebruiken. Allemaal goed en wel, totdat er in 2003 een groep tieners werd vermoord door de beheerder van het eiland, Larson Creacher. Is het erg als ik zeg dat al die enge dingen het aantrekkelijker maken?’

1

Dag 1

De lucht kleeft aan Elin Warners ogen en haren terwijl ze hardloopt.

Het is nog maar zes uur 's morgens, maar de hitte straalt nu al van het trottoir af en er is geen bries die haar wegblaast.

De route die ze volgt, maakt deel uit van het South West Coast Path – huizen aan weerszijden, royale victoriaanse en Italiaanse villa's tegen de beboste heuvelrug. Glimmende lichtstralen weerkaatsen tegen de ramen terwijl haar spiegelbeeld in het glas met haar meebeweegt: kort blond haar dat met elke stap meedeint.

De huizen lijken fragiel in de hitte, de contouren zijn vaag. Buiten is alles geel, het gras is niet alleen gestopt met groeien, maar verwelkt en sterft, hier en daar verschijnen kale plekken als wonden.

De zomers zijn hier wel vaker heet, maar niet zo heet als deze: wekenlang zon, extreme hitte. De kranten publiceren foto na foto van gebarsten asfaltwegen, eieren die – weinig origineel – op motorkappen worden gebakken. Meteorologen hadden weken geleden koelte voorspeld, maar die kwam niet. Alleen meer zon. Iedereen is gespannen, mensen hebben een kort lontje.

Elin houdt het nog vol, maar haar innerlijke landschap botst met de omgeving. Elke bloedhete dag brengt haar het tegenovergestelde: de kille greep van terugkerende angst. Hij houdt haar 's nachts wakker, steeds weer dezelfde gedachten tollend door haar

hoofd. En daarmee de controlestrategieën: het hardlopen, niet-af-latend sporten. De afgelopen weken een escalatie: vroeger, langer, heimelijker hardlopen. Zelfkastijding.

Allemaal omdat haar broer Isaac heeft verteld dat haar vader contact heeft gezocht.

Een paar meter verder maken de huizen aan de linkerkant plaats voor een grasveld. Het kustpad loopt erachterlangs, dicht langs de rand van de klif.

Ze verlaat het trottoir en rent het pad op.

Haar maag maakt een salto.

Geen hek, alleen een meter grond tussen haar en een val van veertig meter op de rotsen, maar ze geniet ervan: dit is het echte kustpad – geen huizen tussen haar en de zee. Het uitzicht wordt weids; Brixham rechts, Exmouth links. Voor haar alleen maar blauw – de zee een stuk donkerder dan het pastelblauw van de ochtendlucht.

Met elke stap voelt ze de hitte van de grond door haar schoenzolen heen komen. Ze vraagt zich even af wat er gebeurt als ze door blijft lopen: of ze dan uiteindelijk instort – een oververhitte motor – of dat ze gewoon door blijft gaan.

Het is verleidelijk om door te lopen totdat de gedachten stoppen en ze zich niet meer krampachtig hoeft vast te houden, want zo voelt het soms: alsof ze zich te stevig vast moet houden aan wat normaal is. Eén kleine vergissing en ze valt.

Boven op de heuvel schreeuwen haar dijen het uit, ze branden van het zuur. Ze pauzeert haar Fitbit en ziet een grijze auto over de heuvel komen. Hij rijdt snel, een hees motorgeluid dat de zee-meeuwen die aan een platgereden karkas op de weg zitten te pikken verjaagt.

Zodra ze vorm en kleur heeft geregistreerd, weet ze het: het is Steeds auto, de brigadier die is ingehuurd om haar te helpen. Hij passeert snel, in een waas van stof en grind. Elin neemt Steeds profiel in zich op: licht gebogen neus, scherpe kin, stekeltjes die met gel zijn bedwongen. Iets in zijn blik doet haar laatste beetje adem

stokken. Ze herkent het direct: de zwijgende intensiteit van iemand die stijf staat van de adrenaline.

Hij is aan het werk. Er is iets gebeurd.

Onderaan de heuvel komt de auto tot stilstand. Steed gooit het portier open en jogt in de richting van het strand.

Elin haalt haar telefoon uit haar korte broek en kijkt op het scherm. De meldkamer heeft niet gebeld. Een klus, vlakbij, en ze hebben Steed gebeld.

Vertrouwde zorgen komen boven, dezelfde die haar al verteren sinds hr en Anna, haar baas, hebben besloten dat ze nog niet honderd procent aan het werk kan na de onderbreking van haar carrière.

Steed is een stipje in de verte, hij loopt naar het strand. Elin wiebelt van haar ene voet op de andere. Ze weet dat ze zich eigenlijk aan haar plan moet houden – naar huis rennen, ontbijten met Will – maar haar trots weerhoudt haar daarvan.

Ze sprint de heuvel af, rent langs Steeds auto en steekt de weg over. Geen auto's, alleen een kat die over het asfalt sluipt, zijn rood gestreepte onderlijf raakt de grond bijna. Ze steekt het dorre gras over naar het lege strand erachter. Geen Steed.

Ze loopt naar links, langs de kust, en passeert het restaurant dat op stalen palen op het strand staat. Een rustieke hut, de naam in wrakhout boven de deur. THE LOBSTER POT. Hij is dicht. Gisteravond was het terras waarschijnlijk bomvol en verlichtten de lichtsnoeren de wijnflessen in wijnkoelers en manden met glimmende mosselen en friet.

Een klein stukje verder vindt ze hem: daar, onder de overkapping van het restaurant. Hij zit op z'n knieën in het zand, spieren gespannen onder de stof van zijn overhemd. Steeds rauwe fysiek is altijd het eerste wat Elin opvalt, maar er zit iets van een paradox in: het harde, gespierde lijf komt niet overeen met zijn zachte gelaatstreken – dikke oogleden, sensuele ogen, een brede, volle mond. Hij is zo'n man die je zelden ziet: vrouwen voelen zich door hem be-

scherm en willen hem tegelijkertijd zelf beschermen.

Elin en hij hebben een ontspannen werkrelatie ontwikkeld. Hij is jonger dan zij, eind twintig, maar heeft niet die opdringerige bravoure die mannen van die leeftijd soms hebben. Hij is scherpzinnig, stelt de juiste vragen en heeft een emotionele intelligentie die je niet vaak tegenkomt.

Er staat een vrouw naast hem. Zo te zien is ze eind veertig, lang en gespierd. Ze heeft haar blauwe badmuts nog op, dezelfde tint als haar zwempak, en de dunne laag rubber accentueert de vorm van haar schedel. Ondanks de warmte rilt ze, en ze wipt zenuwachtig van haar ene voet op de andere.

Steed draait zich om en als hij zich beweegt, ziet Elin het: een been languit op het strand, een bleke kuit met stukjes zeewier aan de huid geplakt.

Ze merkt dat ze een stap naar voren doet om het beter te kunnen zien.

Een tiener. Akelige wonden: japen in het gezicht, op de borst en de benen. Kleren vrijwel compleet in rafels, de polo bij de naad over de hele lengte gescheurd.

Nog een stap dichterbij en haar blik wordt wazig, de stroperige nevel van de lucht geeft het tafereel een warrige aanblik. Als ze nog een stap zet, slaat reactie om in besef.

Ze haalt scherp adem.

Steed draait zich om bij dit geluid en spert verrast zijn ogen. 'Elin?' Hij aarzelt. 'Gaat het...?'

Maar de rest van zijn woorden gaat op in de lucht. Ze begint te rennen.

Nu snapt ze waarom ze Steed hebben gebeld en niet haar.

Natuurlijk.

Hana Leger en haar zus Jo staan te midden van hun koffers en tassen op de steiger te wachten op de boot naar het eiland. Hana wrijft over haar nek. Het voelt alsof de zon als een laserstraal op haar zachte huid staat.

Op en in het water krioelt het van de mensen: kanoërs, zwimmers, dobberende bootjes, eenzame suppers aan de horizon. Kinderen spelen in het ondiepe deel, doen water opspatten. Mollige peuterarmpjes slaan op het schuim.

Hana voelt de spanning toenemen, maar dwingt zich om weer naar de hurkende dreumes te kijken.

Niet wegstaren. Ze kan niet eeuwig haar ogen sluiten.

‘Gaaf het?’ Jo kijkt haar door haar grote zonnebril aan en blaast zichzelf over haar bovenlip lucht toe. Het doet de dunne witblonde haren die uit haar paardenstaart zijn ontsnapt opwaaien.

‘Ik heb het alleen heet. Ik had niet verwacht dat het hier zo erg zou zijn. Vanwege de zeebries en zo.’ Hana’s donkere haar, dat in een verfromfaaide bob zit, plakt in haar nek. Ze woelt erdoorheen.

Jo zoekt in haar rugzak. Het is zo’n modern, lichtgewicht geval vol ritsen en vakken. Ze haalt er een waterfles uit, neemt een slok en biedt hem haar aan. Hana drinkt: het water is warm en smaakt naar plastic.

Haar zus is een opvallende verschijning. Met haar lange, ge-